

Arrest

nr. 217 383 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen, vevat in de brief die u op 28 september 2018 werd verstuurd.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “*van de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat zij aan zware psychologische problemen lijdt en voegt in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest d.d. 10 juni 2017 en een medisch attest d.d. 2 december 2017 (bijlagen 3 en 4). Verzoekende partij stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat zij niet in staat is om de vragen van de commissaris-generaal mondeling of schriftelijk te beantwoorden of om de redenen uit te leggen waarom zij nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.2.2. De Raad duidt er in deze op dat artikel 57/6/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming neemt indien de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.

In casu dient te worden vastgesteld dat aan verzoekende partij per aangetekend schrijven van 28 september 2018 een verzoek om inlichtingen werd verstuurd. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij het verzoek om inlichtingen heeft ontvangen op de door haar gekozen woonplaats en dat haar raadsman in kennis werd gesteld van dit verzoek om inlichtingen (zie administratief dossier, stuk 4, verzoek om inlichtingen en brief aan raadsman). Evenmin betwist verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij binnen de maand na verzending van dit verzoek om inlichtingen geen gevolg hieraan heeft gegeven.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekende partij geen geldige reden opgeeft voor het geen gevolg geven aan dit verzoek om inlichtingen. Immers, waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij aan zware psychologische problemen lijdt en dat zij niet in staat is om deze vragen mondeling of schriftelijk te beantwoorden, dient te worden vastgesteld dat de medische attesten die zij dienaangaande bijbrengt dateren van 10 juni 2017 en 2 december 2017. Deze stukken kunnen dan ook niet als geldige reden dienen ter verschonen voor het nalaten om gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen van 28 september 2018, nu zij slechts een situatieschets geven van de medische toestand van verzoekende partij op het moment van het schrijven van deze attesten. Ook de overige medische attesten die

verzoekende partij eerder bijbracht in het kader van deze procedure en die zich reeds in het administratief dossier bevinden (administratief dossier, stukken 5, 8, 11 en 17) dateren van vóór 28 september 2018. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte medische attesten kan dan ook geenszins afgeleid worden dat verzoekende partij omwille van medische redenen niet in de mogelijkheid verkeerde om gevolg te geven aan het verzoek tot inlichtingen dat haar op 28 september 2018 werd toegestuurd. Deze medische stukken kunnen derhalve niet beschouwd worden als een geldige reden voor het geen gevolg geven aan het verzoek om inlichtingen.

2.2.3. De Raad is dan ook van oordeel dat gezien bovenstaande vaststellingen de commissaris-generaal, aangezien verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden heeft opgegeven, op grond van artikel 57/6/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet correct kon besluiten tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

2.2.4. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar broer, F. A., de vluchtelingenstatus werd toegekend (zie bijlage 2 van het verzoekschrift) en dat zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op de motieven van haar broer, is de Raad van oordeel dat deze bemerking geen enkele afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen op grond waarvan verwerende partij correct kon besluiten tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij rekening houdend met alle elementen van het administratief dossier correct tot de bestreden beslissing is gekomen. Van enige onzorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij is dan ook geen sprake.

2.2.6. Het door verzoekende partij aangevoerde middel kan derhalve niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT